

Teresa Seseras. PRIMERA DEFENSORA DEL CIUTADÀ DE LA CIUTAT DE GIRONA

«Hi hauria menys ruptures si la gent s'hi pensés més, a casar-se o tenir fills»

Durant nou anys i mig ha estat la defensora del ciutadà de Girona, però Seseras atresora una llarga experiència com a advocada especialitzada en relacions familiars, a més de la seva etapa activa en la defensa dels drets de les dones des del grup de la Bisbal

DANI VILÀ / Girona
● El ple municipal de dimarts va oficialitzar el relleu al càrrec de defensora del ciutadà de Girona que ha ocupat Teresa Seseras des de la seva creació l'any 1999.

—Nou anys i mig com a defensora del ciutadà de Girona són una colla d'anys...

—«Sí, però la veritat és que els últims anys han passat molt de pressa. Ara hi penso i sembla impossible que hi hagi estat tants anys. Els primers anys van ser més durs, perquè no va ser fàcil posar-ho en marxa, com sol passar amb les coses noves.»

—Va trobar una bona recepció per part de l'Ajuntament?

—«Evidentment, hi havia una voluntat clara per part del consistori, perquè si no hi hagués estat ja no s'hauria creat, perquè no es tracta d'una institució obligatòria. En canvi, Girona va voler apostar per una figura i es va convertir en una de les primeres a tenir defensor del ciutadà.»

—Amb quin esperit va assumir el rept?

—«L'interès i la voluntat hi eren per totes dues bandes, però era posar a la pràctica una cosa la teoria de la qual més o menys teníem clara. Al principi, sobretot, era aconseguir trobar l'encaix de com es relacionaven amb l'Ajuntament amb una figura com la meua, que no deixava de ser un control extern en una administració que ja té els seus controls.»

—Ens costa poc queixar-nos de l'Ajuntament?

—«A la gent ja no li costa gaire queixar-se. Potser el problema és que la institució és molt nova i el ciutadà encara no coneix prou l'existència d'aquesta figura. Tot i això, la gent ha adquirit bastant la via de la queixa per defensar els seus drets.»

—La proximitat amb el ciutadà deu ser la millor eina.

Teresa Seseras al despatx que ha ocupat fins ara al consistori. / JORDI SOLER

—«Sí, la proximitat és importantíssima, especialment pels temes més directes i de coses més quotidianes del dia a dia. És més pràctic, en doble direcció: el ciutadà pot venir a explicar-ho i com a defensor tens canals directes amb l'Ajuntament.»

—La clau és mantenir-se independent?

—«Sí, perquè si no fos possible això no faria falta que es dotés la figura. Si un ajuntament vol crear la figura perquè sigui merament decorativa, no fa falta que s'implanti.»

—Aquesta setmana s'ha fet el relleu oficial i el nou defensor del ciutadà és Ramon Llorente. Què li sembla?

—«Té el perfil i les qualifi-

tats per poder fer aquesta feina, la seva trajectòria l'avalua i també és advocat. Potser no seria necessari que ho fos, però hi ajuda en determinats assumptes que es plantegen.»

—Hi ha patit molt?

—«El primer any hi vaig patir molt. Ja reconec que sóc patidora de mena, i també pateixo amb la feina del despatx. Tampoc he tingut vocació de jutge i aquí sí que en feies una mica, perquè prenia decisions que gairebé eren com sentències. Els primers anys t'enduies una mica els maldecaps a casa i hi patia una mica.»

—Com a defensora feia de mitjancera en molts casos; ara, com a advocada, també aposta més

per aquesta via?

—«Ho sóc de natural i en el dret de família sempre he intentat evitar anar al jutjat amb contenciosos si es pot resoldre per la via dels acords. A més, sóc mediadora familiar, per bé que no m'hi he pogut dedicar gaire, i a partir d'ara és un dels objectius que m'he marcat, poder dedicar-m'hi més. Per tant, diria que la negociació i l'acord lliguen amb el meu caràcter.»

—Què és més complicat: convèncer un ajuntament o posar d'acord una família?

—«Totes dues coses són prou complicades, perquè quan les famílies es discuteixen també és molt complicat resoldre-ho amb

consens, però potser és més difícil la tasca amb el consistori i modificar els mecanismes.»

—Què l'atreia d'aquest món?

—«Va ser una elecció plenament vocacional i

nitat.»

—El divorci exprés ho ha facilitat tot molt?

—«Per mi el títol és ruptura, tant és si s'opta per la separació o el divorci. Crec que la gent ha de reflexionar aquestes deci-

“

DEFENSORA DEL CIUTADÀ

A la gent en general li costa poc queixar-se per defensar els seus drets davant una administració

LA CRISI

Em preocupa que la crisi obligui algunes famílies a mantenir una relació que voldria trencar, perquè això pot comportar conseqüències greus

”

crec que és una component que hi fa falta, i des del meu punt de vista tinc més vocació per això que pel dret en general. Admeto que sovint són entrevistes llargues i molts cops toca fer una mica de psicologia.»

—Suposo que en casos familiars en veu de tots colors?

—«Sí, la veritat és que sí. Ara em preocupa molt la situació de crisi mundial, perquè també la percebem als despatxos. Especialment, amb el dret de la família, la crisi fa que molta gent no s'ho plantegi perquè no pot.»

—Això és preocupant.

—«Sobretot per les conseqüències que això pot tenir si la gent viu junta a la força, ja que es poden desencadenar problemes més greus o violència de gènere. Per contra, també té el vessant optimista i en els casos que no hi ha gaire paciència i de seguida s'opta per deixar-ho, ara donarà una segona oportu-

sions, com també hauria de fer-ho quan es casa. El problema és que la gent no reflexiona prou quan es casa, s'ajunta o decideix tenir fills. Si això fos reflexionat i viscut segur que hi hauria menys ruptures. Estalviar tràmits és positiu, però l'important són els efectes d'aquesta separació o divorci.»

—Ara la via més comuna és el divorci.

—«La majoria sí que opta per aquesta opció, però n'hi ha que prefereixen la separació, sigui perquè encara hi veuen alguna possibilitat de reprendre la relació o alguns, pocs, per qüestions ideològiques.»

—La vida us ha portat per Roses, la Bisbal, Girona... D'on se sent?

—«Sincerament, em sento d'aquests tres llocs. Darrerament, el que he estat menys és bisbalenc, però ara que tindrè temps recuperaré la meua militància al grup de dones de la Bisbal. Girona és on he tingut aquesta feina que